

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

Χρήστος Κηπουρός

Δεύτερη Έκδοση

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

5661 Νοεμβρίου 1995
Βουλή 6 Νοεμβρίου 2004

Ναι μεν το «φυλάξι τ' αγαθά χαλεπώτερον εστί του κτήσασθαι»,
όμως και «ράον του ανακτήσασθαι». Χ. Κ. 4 Νοεμβρίου 2004

Του Χρήστου Κηπουρού {*}

Καλή και άγια η ιστορία, και μπορεί όντως να διδάσκει πολλά και ενδιαφέροντα μαθήματα στα πολιτικά πρόσωπα, όμως ο αυτόματος πιλότος της, δεν είναι ό,τι το πιο καλό. Καταρχήν αποτρέπει από το να σκέπτεται κανείς, αν δεν τον καθιστά μυαλό από άχυρο. Έως καρικατούρα. Μιλώ για εκείνους οι οποίοι όταν μιλούν για εθνικά, συνηθίζουν να καταφεύγουν και να επικαλούνται την ιστορία και μόνο. Φυσικά και δεν πρόκειται να ασχοληθώ με τους εξ αυτών που είναι ενταγμένοι σε προγράμματα πλυντηρίου και εξ αντικειμένου χρησιμεύουν, σήμερα όσο χθες, σε κυβερνώντες και αντιπολιτευόμενους.

Οι δυο τελευταίοι εκτός από άχυρο που έλεγα, έχουν στη διάθεσή τους, τη λάσπη της ηλεκτρονικής πρωτεύουσας, αν όχι και την οίκοθεν εφεδρική. Ο λόγος για τις ύβρεις και συκοφαντίες κάθε τινός εθνικού και πατριωτικού, οι οποίες αν έχουν την αφετηρία στην αγνόηση -όχι τόσο

στην άγνοια- της ιστορίας, το τέρμα για τους εξ αυτών «αχθοφόρους», συμπίπτει με το τέλος μιας πολυετούς πολιτικής καριέρας. Στην ουσία όσο δεν ωφελεί ο ιστορισμός, τόσο βλάπτει το ανιστόρητο. Πόσο μάλλον το εξ αυτού ηθελημένο, που στη χώρα μας υπάρχει και άρχει από πολλών ετών.

Κάτι που αποτελεί οργανικό μέρος της διαδικασίας κατάργησης και επόμενα της απουσίας της Δημοκρατίας. Αυτή άλλωστε είναι η εθνική πολιτική πεπατημένη. Ας το πω όμως και αλλιώς. Στην επεξεργασμένη πολιτική, η ιστορία αποτελεί ένα από τα βασικά της υλικά. Αν πέσει παραπάνω, δεν τρώγεται. Αν πάλι λείπει, δεν είναι για πλησίασμα. Το ζητούμενο είναι η λελογισμένη χρήση της, και κυρίως η επιστημονική επιστροφή σε αυτή με παράλληλη απόσταση. Όπως με τα σταφύλια και το κρασί. Πολιτική είναι η όλη κουζίνα, η γαστρονομία, η νέα σύνθεση. Όχι μόνο ο οίνος.

Μια νέα Πηνελόπη Δέλτα, θα έγραφε το βάλο των μυστικών. Όλων αυτών που ανέφερα.

Γιατί εκτός από τις αμαρτίες έχουν και τέτοια. Αυτά θα απεκάλυπτε αν ήταν στη σημερινή Βουλή, ένας νέος Βουλευτής Φλωρίνης ή Καστοριάς, ένας νέος Ίωνας Ιωάννης Δραγούμης, πριν από την πρότασή του, για το τι δέον γενέσθαι. Το λέω αυτό διότι η τόσο σημαντική νεοελληνική όσο τραγική αυτή φιγούρα, υπήρξε Βουλευτής του ενιαίου Νομού -άλλο τώρα αν στάθηκε άτυχος, αφού συνυπήρξε την ίδια εποχή με τον Ελευθέριο Βενιζέλο της πρώτης περιόδου- που αργότερα έγιναν δύο. Αυτό όφειλαν σήμερα, αν υπήρχαν, να κάνουν και οι Βουλευτές της Μακεδονίας, όσο και οι Νομάρχες. Όπως και άλλων περιοχών. Να ρωτήσουν, κυρίως δε να προτείνουν και να αγωνιστούν.

Όφειλαν καταρχήν να ρωτήσουν ξεκινώντας από το τέλος. Πως έγινε και οι πάντες στην πρωτεύουσα, από κάργες που ήταν, αμέσως μετά από την αναίσχυνη πράξη του Bush, μέσα σε μια μόλις ημέρα, μεταμορφώθηκαν σε όρνιθες, θυμίζοντας το γνωστό ομώνυμο Αριστοφανικό τίτλο. Αυτόν τον οποίο σκηνοθέτησε ο Κάρολος Κουν και συνόδευε σε κάθε γελοιογραφία, το μακαρίτη Τσάτσο. Μπορεί να μην τις ανέβασε ο Λάκης Λαζόπουλος, όπως πρότεινα το 2002, για το Κυπριακό. Μπορεί να το έκανε εφέτος με τον Πλούτο. Όμως ποτέ δεν είναι αργά. Μπορεί να γίνει και τώρα. Τόσο για το Μακεδονικό, όσο να προλάβει τον επερχόμενο νέο γύρο του Κυπριακού. Γιατί και πάλι τα προεόρτια των θιασωτών του ναι, άρχισαν. Τόσο στη Λευκωσία όσο στην Αθήνα.

Από την άλλη, έναν ακριβώς αιώνα μετά από τον πρώτο Μακεδονικό αγώνα, τα αιτήματα του νέου, οφείλουν και αυτά να είναι νέα. Από την ανάκτηση του χαμένου αναπτυξιακού εδάφους ως την απόκτηση της Δημοκρατίας και της διακυβέρνησης της Μακεδονίας μέσα από τις αιρετές περιφέρειες και τη τέταρτη Δημοκρατία. Αυτά θα πρότασε ένας νέος Παύλος Μελάς. Γιατί σήμερα διαφορετική περικύκλωση -αντί της γνωστής και λίαν αποκρουστικής- έχει πλέον σειρά. Και αυτή είναι οδική όσο σιδηροδρομική. Επίσης κοινή αναπτυξιακή. Εκείνη των κοινών λιμνών. Σκοπίων, Αλβανίας, Ελλάδας. Κοινή ζώνη μιας νέας ευημερίας.

Ακόμη και ένας νέος Δημοσθένης, δεν θα περιορίζονταν στο «φυλάξει τ' αγαθά χαλεπότερον εστί του κτήσασθαι». Ασφαλώς μετά τα όσα έζησε ο Ελληνισμός από την εποχή της Αθηναϊκής παρακμής -που διεκτραγωδούσε- ως σήμερα, θα προσέθετε: «ράον του ανακτήσασθαι». Γιατί μπορεί το ζήτημα με το όνομα να είναι μια πλευρά, όμως χάθηκε πολύτιμος χρόνος. Μπορεί από πολλών δεκαετιών, όπως είναι η αλήθεια, η πολιτική Ελλάδα να μη τα πήγε καλά με τη φύλαξη των πολιτισμικών αγαθών που παρέλαβε, όπως η ιστορική αυτή κληρονομιά, όμως και η κυβερνητική Ελλάδα της τελευταίας δεκαετίας του περασμένου αιώνα, δεν είχε -όπως δεν έχει και η νέα- κανένα δικαίωμα να βγάλει στο σφυρί, όταν δεν γελούσε ειρωνικά. Σε όλους αυτούς αφιερώνεται η photo.

Η ιστορία της είναι γνωστή. Μπορεί να μη χρειάζεται νέες μνημονεύσεις, όμως δεν ισχύει το ίδιο για τη φράση: «αυτή είναι η Βουλή», όπως θα έλεγε ένας εκ των πολλών που γύρισαν να δουν. Από την άλλη ο κυνισμός με την προαναγγελθείσα επίκληση της λησμοσύνης, -τα γνωστά δέκα χρόνια- είχε μια ακόμη παρενέργεια. Να απορφανίσει τις Μούσες, από τη μητέρα τους, τη Μνημοσύνη, με την ευθανασία που της έγινε. Οπότε, από πού να εμπνευστεί η πολιτική Ελλάδα; Γι αυτό χωρίστηκε στα δυο. Από τη μια το άχυρο, από την άλλη το μετά λάσπη. Διαλέγετε και παίρνετε. Καλή είναι, δεν λέω, η επίκληση της ενότητας και όλων των σχετικών παραινήσεων, όμως δεν είναι δια πάσα νόσο. Επίσης είναι άλλων εποχών.

Στους σημερινούς καιρούς κάνει και ζημιά. Αν μια έκφραση της ενότητας είναι η αφωνία, τότε τέτοια υπάρχει και σε άλλα σημεία της πόλης. Εκτός εκκλησίας του Δήμου. Κοντά σε άλλες. Η πιο μοντέρνα όσο και σοβαρή ενότητα σήμερα, είναι η εθνική πολιτική συμφωνική ορχήστρα. Η ενεργητική ενότητα αντί της παθητικής την οποία πολλοί, ακόμη και πολιτειακοί παράγοντες, παροτρύνουν. Και από αυτά τα ζητήματα, της συμφωνικής, όσο των μουσουργών και των συνθέσεων, η κυβερνητική όσο και η αντιπολιτευτική πολιτική Αθήνα, έχουν μαύρα μεσάνυχτα.

Ένα παράδειγμα αποτελεί το συλλαλητήριο. Αν αντί να καεί το χαρτί του με τον τρόπο που κάηκε, και οργανώνονταν όπως προτάθηκε, σήμερα σε όλη την Ευρώπη, που είχε φλομώσει επί εβδομάδες να βλέπει στα μικρά πλακάτ στην τηλεόραση, τα ονόματα των υποψήφιων Αμερικανών προέδρων,

η εικόνα θα είχε αντικατασταθεί. Θα είχε εντυπωθεί νέα, με τους εκατοντάδες χιλιάδες έλληνες ευρωπαίους εταίρους, και τα αναπεπταμένα συνθήματα με ερωτήματα: History; όπως επίσης: Democracy;

Σε όλη τη γηραιά Ήπειρο θα εισέπρατταν εκείνο το μερίδιο που τους αφορούσε. Σε πολλών μάλιστα τη μνήμη θα ανακαλούνταν η γενέτειρα του Μακεδόνα σοφού διδασκάλου, όπως και ο ίδιος, αφού σημάδεψε και τη δική τους γενέτειρα παιδεία και τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό. Τώρα πλέον, μόνο οι ομογενείς μπορούν να κάνουν κάτι επί αυτού. Το πουλάκι της Θεσσαλονίκης πέταξε. Οι εκεί θεσμικοί έχασαν. Αλλού και αλλού φωνασκούν. Μεγάλη κατάντια για τέτοια πόλη να πάθει αυτό που έπαθε.

Διαφορετικά, μέχρι και η ηλεκτρονική Αθήνα θα καταλάβαινε τότε ότι τα ψέματα τελείωσαν. Δεν θαρωτούσε για την υγεία, όπως και το κατά πόσο ζει ο Βασιλιάς Αλέξανδρος. Γιατί όταν κανείς είναι Δημοκράτης -όχι βέβαια σαν τον ανανήψαντα σκηνοθέτη του Αλέξανδρου που έχει πρεμιέρα μέσα στο Νοέμβριο, από τη μια με το Σκοπιανό σύμβολο και την άλλη, αγνοώντας επιδεικτικά την ύπαρξη του Αριστοτέλη- τότε δεν είναι ούτε με τους βασιλείς ούτε με τίποτε συλλογικούς και ηλεκτρονικούς πρίγκιπες. Γιατί άλλο η Δημοκρατία και άλλο τα πριγκιπάτα αν όχι τα σουλτανάτα. Έντυπα ή ηλεκτρονικά

Αυτά είναι που έδιωξαν τόσο τη Δημοκρατία από την πατρίδα της, όσο επίσης την Ελευθερία, με το τέμπο που δίνουν και την πλάτη που βάζουν, σε κρίσιμες χρονικές στιγμές. Από τα ίδια παίρνουν γραμμή, τόσο οι μεν όσο οι δε. Αυτό είναι που λένε, πολιτική ονομασίας προέλευσης. Ας μην επεκταθώ στο πολιτικό κλοπιμαίο και στο ερώτημα, ποιος ζει ή όχι. Οφείλω όμως να πω ότι με ένα έξυπνο συλλαλητήριο, πέραν της ιστορίας και της Δημοκρατίας, όπως του δικαίου όσο της ηθικής, και πέραν των επιπτώσεων στην ευρωπαϊκή και διεθνή κοινή γνώμη, θα αναδεικνύονταν επίσης, τόσο το περιφερειακό όσο και το αναπτυξιακό ζήτημα. Χωρίς καν να το καταλάβουν. Και θα έκαμνε και τόσο καλό στις κυβερνητικές επιστολές προς τους εκ των εταίρων ομολόγους, όταν θα είχαν

ως προοίμιο, ένα τέτοιας έκτασης και ποιότητας, πρόσφατο συμβάν.

Γιατί κατά τα άλλα θα γελούν ακόμη στις πόλεις του γειτονικού κρατιδίου, με όσα βλέπουν να διαμείβονται στις Ελληνικές τηλεοράσεις. Από τα περί αλυτρωτισμού καταγγελλόμενα από όσους οι γνωστοί συντηρητές της τηλεοπτικής βλακείας, βγάζουν επί τούτου, ώστε εξ αντικειμένου να προκαλούν γέλωτες και αποστροφή. Ας μην επεκταθώ στα λεγόμενα σοβαρά. Αν το κάνω θα χρειαστεί να μιλήσω για μια Ελλάδα που από πανευρωπαϊκή πρωταθλήτρια που θα μπορούσε να είναι -όπως με το ποδόσφαιρο- στο μυαλόσφαιρο δεν κάνει ούτε για τη Β' ερασιτεχνική. Ούτε για τα τσικό της Βαλκανικής πολιτικής.

Στην τριλογία για τη Μακεδονία αναπτύσσονται τόσο η πλευρά της πολιτικής και της Δημοκρατίας όσο η αναγκαία Διπλωματική πολιτική και παιδεία, η οποία ακόμη δυστυχώς συνεχίζει να βρίσκεται στην περίοδο του αραμπά. Επίσης η σφαίρα στην οποία μπορεί να κινηθεί το επόμενο διάστημα, μια επεξεργασμένη πολιτική παιδεία. Η οποία όμως και αν ακόμη είναι όντως μελετημένη, χωρίς την ορχήστρα που έλεγα, είναι πάλι χαμένη από χέρι. Όταν ακόμη και Αλβανοί έχουν μια υποτυπώδη. Όπως έδειξε η περίπτωση με την πρόσφατη καταδίκη αθών Χειμαριωτών. Και όπως έδειξε και η αναμονή των εξελίξεων μετά από το πρόσφατο κλείσιμο ματιού του Bush προς τη χώρα τους, καθώς επίσης και τον από ετών Αμερικανικό έρωτα προς τη γεωοικονομία της. Συνέχεια του παλιού εκείνου αντίστοιχου ιταλικού ρομάντζου με την Αυλώνα και το λιμένα της .

Εννοείται ότι δεν είναι κακό που η επενδυτική Ελλάδα έχει τόσο έντονη παρουσία στα Σκόπια. Απεναντίας. Από την άλλη όμως πρέπει και η Αθηναϊκή Πολιτεία, να χρησιμοποιήσει την πρόσφατη δυσμενή για τα ελληνικά συμφέροντα εξέλιξη στο όνομα, καθώς και στο ποια πρόκειται να είναι η συνέχεια στην ευρύτερη περιοχή, ώστε να επιχειρήσει να τις αντιστρέψει αμφοτέρως. Από τη μια να καθίσει μαζί με ένα ίδρυμα, όπως έλεγα, να σχεδιάσει μεθοδευμένα τους απαραίτητους διπλωματικούς χειρισμούς. Ούτε προς στιγμή να της ξεφύγει ότι το όποιο σαβάνωμα, μεταξύ άλλων, συμπίπτει με αυτόματο άνοιγμα του επόμενου μετώπου.

Από την άλλη πλευρά, να ενσκήψει με σοβαρότητα, προωθώντας την διάχυση της Δημοκρατίας και διακυβέρνησης των αιρετών ιστορικών-γεωγραφικών περιφερειών, μέσα από νέους περιφερειακούς και αναπτυξιακούς θεσμούς. Να τους βάλει μπροστά. Να αποκτήσει περιφέρειες. Να προχωρήσει στο δημοψήφισμα για το περιφερειακό, τις δώδεκα περιφέρειες, στον Πρόεδρο με τον τελικό λόγο στους εκπροσώπους του κράτους σε αυτές. Επίσης στα δυο, οριζόντια με το λαό και τους πολίτες όσο και κατακόρυφα, με όλους τους πολιτειακούς θεσμούς, Βουλή, κυβέρνηση και Πρόεδρο, συνδεδεμένα think tanks. Στην νέα αυτή πολιτική και πολιτειακή σύνθεση της τέταρτης Δημοκρατίας.

Ο λόγος για ένα Ευρωπαϊκό, Βαλκανικό περιφερειακό και αναπτυξιακό πρότυπο για όλους τους λαούς και τις χώρες της περιοχής. Μια χώρα που οικοδομεί τον ειρηνισμό όσο την Ευρωπαϊκότητα και τη Βαλκανικότητα, που και άλλες φορές τις ανέδειξαν, αν δεν δίδαξαν Έλληνες. Από τους κλασσικούς και τους Αλεξανδρινούς χρόνους έως το συμπολίτη μου, Ιωάννη Βατάτζη, αυτόν το άγνωστο απελευθερωτή, μεταξύ όλων των άλλων, της Θεσσαλονίκης όσο των Σκοπίων -στη μελέτη της ζωής του οποίου, οφείλω το «ράον του ανακτήσασθαι»- και φυσικά το Ρήγα. Ας μην επεκταθώ σε άλλους χώρους. Για τον Κύριλλο μίλησα. Μέχρι το πρότυπό του, στην Αφρική, με αφορμή το γνωστό τραγικό συμβάν με τον ορθόδοξο Πατριάρχη της, Πέτρο.

Μπορεί αυτή η θεραπεία και η ίαση να αργήσουν να δώσουν καρπούς, όμως ένα από τα δώρα -ακόμη και αν όλα τα άλλα πάνε όπως πάνε, δηλαδή στράφι- το οποίο θα φέρουν οι συγκεκριμένες μελετημένες κινήσεις, είναι η πολυπόθητη ανάκτηση του πολιτισμικού, ιστορικού, πολιτικού και αναπτυξιακού ονόματος. Σε αυτό οφείλει να στοχεύει η ορθή, κατά τα άλλα, φράση του πρωθυπουργού: «θα κάνω όσα μπορώ». Γιατί αν δεν συμβεί, τότε εκείνο που αναμένει τη χώρα είναι να ακουστεί από τα ίδια επίσημα χείλη: «έκανα ότι μπορούσα αλλά κλπ». Όπως ακούγεται στις δύσκολες επεμβάσεις, κατά το μοιραίο.

Όλα όσα περιγράφονται στα κείμενα που ακολουθούν, αφορούν μεν κατ'εξοχήν τη Μακεδονία και είναι εξ'αδιαιρέτου συνδεδεμένα μαζί της, οφείλουν όμως να γίνουν ταυτόχρονα παντού. Η μερικότητα είναι αντίπαλος. Χρειάζονται τόσο τα θεματικά όσο τα περιφερειακά. Άλλη μια φορά στην ιστορία, η χώρα και η ίδια η πρωτεύουσα έχουν να κερδίσουν πλείστα όσα, ελέω Μακεδονίας. Μέσα από την ανάπτυξη και την πολιτική, καθώς και την 4η Δημοκρατία. Μέσα από την Μεσογειακή-Βαλκανική και Ευρωπαϊκή πολιτισμική ανάκτηση. Από την Κρητική, τη Θρακική, την Αττική, τη Θεσσαλική και τη νησιώτικη Ελλάδα, μέχρι την Πελοποννησιακή, τη Στερεά, την Ηπειρωτική, και τη Μακεδονική Ελλάδα.

{*} πρόλογος του πρώην Βουλευτή Έβρου, στην εργασία του: «τριλογία για τη Μακεδονία». Το κείμενο όσο επίσης η τριλογία, αφιερώνονται στον ανά τον κόσμο, Μακεδονικό ελληνισμό. Από τη διασπορά του στον Καναδά, τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Αυστραλία, μέχρι την Γηραιά Ήπειρο. Και από τον Ελλαδικό, μέχρι τους εκατοντάδες μαθητές των Γυμνασίων και Λυκείων των Γιαννιτσών που διαδήλωσαν χθες αυθόρμητα στο κέντρο της πόλης. Κάτι που εκτός των άλλων αποτελεί ένα ακόμη θετικό τεστ για την απουσία της Δημοκρατίας, αφού τα Αθηναϊκά Μέσα, το έπνιξαν κανονικά, όπως τόσα και τόσα άλλα, ων ουκ έστιν αριθμός.

Το τι αφορά η επέκταση του μότο, εξηγείται στο σώμα του κειμένου, στα περί Ιωάννη Βατάτζη. Η ημερομηνία έχει να κάνει με τη μνήμη του. Τη συμπλήρωση επτάμισι αιώνων από το θάνατό του ενώ θα χρησιμεύσει ως αναμονή, όπως λέγεται στην οικοδομική γλώσσα, για την επόμενη εργασία και πρόταση ενός ομώνυμου Ναού, στη γενέτειρα πόλη του. Αφού πέραν των άλλων, έστω και περιφρονημένος, συνιστά Άγιο που η μνήμη του έπρεπε να τιμάται την ίδια ημέρα. Κάτι το οποίο δεν συμβαίνει. Έστω και αν, σύμφωνα με τη γνώμη του συγγραφέα, ανήκει στην πρώτη τετράδα των ηγετών, ισάριθμων Ελληνικών αναγεννήσεων -Περικλής, Αλέξανδρος, Άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων, Βενιζέλος- στην οποία περιλαμβάνεται ένας μόνο Άγιος. Ο οποίος, πέραν των άλλων, προώθησε την ενότητα των εκκλησιών.

Θράκη 10 Νοεμβρίου 2004

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

«ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ, ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. ΑΥΤΗΝ ΠΟΥ ΕΧΟΥΜΕ ΤΩΡΑ, ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ»

Χ. Κ.

Δήλωση του Χρήστου Κηπουρού {*}

Ακόμη και σήμερα, μετά από την πρόστυχη μεν εφαρμογή από τις Η.Π.Α. Μιας όμως προαναγγελθείσας της πολιτικής για το όνομα των Σκοπίων, η χώρα συνεχίζει να μην διαθέτει πολιτική. Καλά είναι τα συναισθήματα αλλά δεν φτάνουν για την πολιτική. Όπως και η όποια φτηνή αντιπολίτευση. Ούτε αρκεί η επίκληση του βέτο για την είσοδο των Σκοπίων στην Ε.Ε. Και όπου αλλού. Όπως και οι παρεμπίπτουσες εκλογικεύσεις.

Με το σημερινό σημείωμα θέλω να σοκάρω τους όποιους ταγούς της πολιτείας. Αν είναι ποτέ δυνατόν. Γιατί η ουσία είναι ότι η Ελλάδα δεν έχει Μακεδονία. Αυτήν που έχει είναι στα χαρτιά και την ιστορία. Άντε και ως όνομα σε ένα αεροδρόμιο και ένα Πανεπιστήμιο. Κατά τα άλλα, την περιφρόνησε με τον χειρότερο τρόπο. Τόσο πολιτικά όσο αναπτυξιακά. Ούτε ένας δακτύλιος να ενώνει τις δώδεκα πρωτεύουσες μεταξύ τους, δεν έγινε. Αυτό που κάνουν είναι η εξαγωγή του Αθηναϊκού μοντέλου. Από την Αθήνα 2004 πέρασαν στη Θεσσαλονίκη 2008. Δηλαδή Μακεδονία 2000 ποτέ. Όπως στις άλλες περιφέρειες.

Μπορούσαμε να έχουμε όχι μόνο μια, αλλά δυο Μακεδονίες. Δυο περιφερειακές ιστορικές όσο πολιτισμικές και γεωγραφικές οντότητες. Τόσο την Κεντρική όσο τη Δυτική Μακεδονία. Με αυτές ως οχήματα να κάμναμε πολιτική. Καταρχήν στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και αλλού. Αυτό σήμερα πληρώνουμε, μεταξύ των άλλων. Την ολιγωρία των φιλελεύθερων όσο των σοσιαλιστών, οι οποίοι με τον διάχυτο αθηναϊσμό τους δεν επέτρεψαν στη χώρα

αυτή να περιφερειοποιηθεί.

Εκεί που έφτασαν σήμερα τα πράγματα χρειάζεται μια πολύχρονη προσπάθεια θεραπείας και ίασης ώστε να ανακτηθεί το χαμένος έδαφος. Να κάνουμε την ιστορία και τον πολιτισμό μας πολιτική πριν μας κλέψουν και τον Αριστοτέλη. Γιατί μόνο αυτό έμεινε. Και γιατί οι επικεφαλείς του κόσμου είναι το μόνο που ξέρουν καλά. Να θεμελιώνουν πάνω σε παραχαράξεις. Κάμνουν βέβαια όταν βρίσκουν. Ε αυτό έκαναν, την επομένη των εκλογών. Από την προσωρινή -όχι δια παντός- ικανοποίηση των κενόδοξων συνδρόμων των όποιων σκοπιανών αξιωματούχων έως το κλείσιμο ματιού στην Αλβανία, τον ενδιάμεσο αυτό σταθμό της Αμερικανικής γεωοικονομίας στη Βαλκανική. Αν τώρα όλα αυτά τα έκαναν σε βάρος της Ελλάδας, μικρό το κακό για τη μεγάλη φίλη της τελευταίας. Και ακόμη πιο μικρό για την ίδια υπερδύναμη, αν το γειτονικό κρατίδιο αποδειχθεί στην πορεία θνησιγενές.

Εγώ γι αυτό είχα πει με ποιο τρόπο να ψήφιζαν οι ομογενείς. Αντί να κινούνται ως παράγοντες από δω κι από κει, να εξαρτούσαν -στη βράση, όταν κολλούσε το σίδερο- τη στάση τους από τον ιστορικό Ευρωπαϊκό θεσμό της συγγνώμης των υποψηφίων Αμερικανών προέδρων για την πολιτική τους από την Κύπρο έως τα Βαλκάνια. Και σε αυτά, από το αιματοκύλισμα του Αίμου και της ομώνυμης χερσονήσου, μέχρι το όνομα των Σκοπίων. Γιατί αυτό που έγινε με το τελευταίο, εκτός των άλλων -μπορεί κάποιοι κατ'επάγγελμα υποτελείς, να το εκλάβουν και ως κόστος του αξιοπρεπούς όχι των Κυπρίων- αποτελεί μια προαναγγελία δριμύτερης επιστροφής στο Κυπριακό.

Εν προκειμένω λόγω του τραυματισμένου γοήτρου του ηττημένου από τον πρώτο γύρο Γολιάθ. Όπως επίσης και άλλων.

Επαναφέρω λοιπόν την πρόταση να γίνει Δημοψήφισμα για το περιφερειακό. Την άμεσα αιρετή περιφέρεια και τον αιρετό κυβερνήτη. Τις δώδεκα περιφέρειες. Το δικαίωμα στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας να έχει τον τελικό λόγο στον ορισμό των εκπροσώπων του κράτους στην περιφέρεια. Στην ουσία δηλαδή ένα δημοψήφισμα για την 4η Δημοκρατία. Η όποια αμφίβολη βιωσιμότητα του Σκοπιανού κρατιδίου δεν λέει τίποτε. Το ζήτημα είναι ως χώρα, να αποκτήσουμε στην πράξη, Μακεδονία. Αυτήν που έχουμε τώρα, είναι στα χαρτιά.

{*} Πρώην Βουλευτής Έβρου {1993-2000},

Θράκη 5 Νοεμβρίου 2004

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

«ΑΠΟ ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ,
ΣΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΜΕ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

Χ. Κ.

Του Χρήστου Κηπουρού {*}

Χρειάζεται όντως ένα παλλαϊκό συλλαλητήριο στη Θεσσαλονίκη. Ναι μεν να το διοργανώσει η εκκλησία, αλλά η εκκλησία του Δήμου. Η οποία βέβαια αν είναι να μείνει στην διεκδίκηση επιστροφής μόνο της κλεμμένης ιστορίας, καλύτερα να μη το κάνει. Ο σκοπός είναι να επεκταθεί και στα υπόλοιπα κλοπιμαία. Να έχει πολλούς αποδέκτες. Καταρχήν σε εκείνα που περιέχει ο κραυγαλέος φανακισμός του Bush σε βάρος των ομογενών των Η.Π.Α. Στην κλοπή της ψήφου τους. Αν γνώριζαν, σαφώς και δεν θα τον ψήφιζαν. Ασφαλώς οι ομογενείς μας θα φωνάξουν, όμως δεν αρκεί.

Η κατραπακιά πάντως αυτή ίσως είναι και μια ευκαιρία. Ποτέ δεν υπάρχει αμιγές κακό, άλλωστε. Να δει κανείς τι συμβαίνει με την περιφερειακή Δημοκρατία και την κυβέρνηση της Μακεδονίας. Το αιρετό σε μια ιστορική, πολιτισμική και γεωγραφική οντότητα. Όπως στις υπόλοιπες ένδεκα. Ε λοιπόν όχι μόνο δεν έπαθε έκτρωση ή κυοφορήθηκε αλλά ούτε συνέλαβε ποτέ. Αν το αληθές είναι εθνικό, κατά πως λέει ο επανήσιος, τότε αυτήν τη Δημοκρατία, την κατέκλεψαν ομοεθνείς εξ Αθηνών. Οι εκάστοτε κυβερνώντες και οι πολιτικοί παράνομοι. Είτε άλλων περιφερειών είτε και εκ της ίδιας της Μακεδονίας.

Στη Θεσσαλονίκη άλλωστε εκλέγονται πλείστα όσα από τα κατά καιρούς πρώτα βιολιά της Αθήνας. Πρόκειται για μια Δημοκρατία αγέννητη.

Το λέω αυτό γιατί αν όλα είχαν γίνει στην ώρα τους, αν η κεντρική Μακεδονία είχε σήμερα δυο τρία εκατομμύρια και η Δυτική άλλο ένα, κανένας δεν θα σκεπτόταν υπεξαίρεση ονομάτων και συμβόλων. Όταν όμως δεν προσέχεις την περιουσία σου, τότε ανοίγει η όρεξη του γείτονα. Πόσο μάλλον όταν οι πρώτοι διδάξαντες υπήρξαν κληρονόμοι του σταλινισμού. Δεν φταίει όμως μόνο η από εκεί πλευρά. Τα πράγματα έγιναν πιο άσχημα όταν η ελληνική πολιτική ηγεσία συναίνεσε με τη στάση και τις ολιγωρίες της στον κυνισμό εκείνου του γνωστού συνταξιούχου και επιτίμου μέλους της. Ίσως να έπαιξαν ρόλο και παροτρύνσεις κάποιων εξ Ελλάδας επενδυτών.

Για να έχει προοπτική ένας νέος Μακεδονικός αγώνας, θέλει καταρχήν να αλλάξει χέρια. Να τον πάρει ο ίδιος ο κόσμος, να τον πλάσει. Οι πολίτες. Εννοείται πολιτικά όσο αναπτυξιακά. Επίσης να είναι πολυμελής. Ένα από τα πρώτα αιτήματα οφείλει να είναι η 4η Δημοκρατία. Το δημοψήφισμα για το περιφερειακό είναι η άλλη όψη του εθνικού ζητήματος. Αυτά θα πρότασσε αν ζούσε σήμερα ο Παύλος Μελάς. Γι αυτά θα αγωνιζόταν. Θα είναι το πιο καλό μνημόσυνο στα φετινά εκατοντάχρονα του ομώνυμου αγώνα.

Έγραφα τις προάλλες για τα μυαλά από άχυρο όπως και για εκείνα από λάσπη και άχυρο. Αμφότερα μας προσβάλλουν ως πολιτισμό αν δεν θυμίζουν πολιτική αραπιά. Τόσο οι κραυγές και αναθεματισμοί από τη μια, όσο οι όποιοι, their master voice, τηλεοπτικοί και πολιτικοί λιμοκοντόροι, από την άλλη. Οι οποίοι εκμεταλλευόμενοι την εμπιστοσύνη της Δημοκρατίας, από αρκετών ετών την έκαναν εμπορεύσιμο είδος αν δεν την εξοστράκιζαν, κατά συναυτουργία, όπως λέγεται. Σε άλλες δεκαετίες άλλοι εξόριζαν τους Δημοκράτες. Χθες, όσο και σήμερα, εξορίζονταν και εξορίζεται η Δημοκρατία. Η οποία δεν μένει πια εδώ από ετών.

Έχει λοιπόν μεγάλη σημασία για την ίδια και την επιστροφή της που πάντοτε είναι συνδεδεμένη με εθνικό θέμα, να γίνει το συλλαλητήριο, που έλεγα στην αρχή. Ένα πανό να έχει τη λέξη: ιστορία; Αποδέκτης η Γηραιά Ήπειρος και η εισαγόμενη εκ των Η.Π.Α. παραχάραξη. Γιατί εδώ και αρκετό καιρό, τόσο με τους καθ ημάς πρώην, όσο τους νυν, ανενόχλητα αναπαράγουν σχεδόν όλα τα Ευρωπαϊκά τηλεοπτικά δίκτυα. Χρειάζεται όμως και ένα ακόμη πανό. Αυτή τη φορά με αποδέκτη τις τηλεοράσεις των Αθηνών. Με μια και πάλι λέξη, και επίσης με ερωτηματικό: Δημοκρατία;

Μια έξυπνη ελληνική πολιτική ηγεσία, τόσο κυβερνητική όσο αντιπολιτευτική, θα το σιγόνταρε. Θα εκλάμβανε το συλλαλητήριο ως χορό και ως χορωδία από τα οποία θα είχε μόνον πολιτικά οφέλη να αποκομίσει. Θα κέρδιζαν όλοι. Γίνεται αυτό με την πολιτική. Διαθέτει γαλαντομία. Δυστυχώς όμως η χώρα δεν έχει εθνική ορχήστρα. Μακάρι να είχε πολιτικούς μουσουργούς, διευθυντές. Να ξέρουν να συνθέτουν. Ίσως γι αυτό σκέφτηκα, και έγραψα κάποια μέρα, να προταθεί για Πρόεδρος Δημοκρατίας, από το χώρο του πολιτισμού. Φυσικά εννοείται κάποιος που να προσθέτει εθνικό κύρος, από εκείνο το οποίο διαθέτει στις πολιτισμικές του αποσκευές. Φτάνουν τόσοι νομικοί. Όλοι τέτοιοι ήταν ως τώρα.

Παρακολουθώ πολύ τακτικά την πολιτική συμφωνική ορχήστρα της εξ ανατολών γειτονικής χώρας που κάνει το μαύρο άσπρο, και λέω, μάλιστα. Και μόλις βλέπω τους εδώ, αν μπορώ να τους πω δικούς μας, να μη μπορούν να αποδείξουν τη λευκότητα του λευκού, θλίβομαι πολύ. Ιδιαίτερα όταν ο ένας λέει άσπρο και ο άλλος μαύρο. Να το πω αλλιώς. Σαφώς, δεν αρκεί η επίκληση του βέτο από τους νυν, όμως και όταν οι πρώην έχουν βυσσινί μάγουλα, δεν γίνεται να μιλάνε για μπάτσες. Γι αυτό γράφω για τους μεν, όσο τους δε. Χωρίς σκόντο. Άλλο τώρα αν τα γραπτά προσκρούουν στο τιμμεντένιο αθηναϊκό τείχος και έχουν την τύχη της Δημοκρατίας. Εξοστρακίζονται αν δεν γίνονται προσάναμμα στις πυρές των ηλεκτρονικών Μέσων της πρωτεύουσας.

Ευτυχώς που υπάρχουν οι άλλες πύλες, και οι περιφερειακές εφημερίδες. Ο νέος Μακεδονικός αγώνας όπως κάθε περιφερειακός όσο και εθνικός αγώνας θα έχουν στο εξής, δικό τους στιλ. Δικά τους χρώματα, παιδεία και αιτήματα. Ακόμη και Μέσα. Έστω και τώρα μπορούμε να βάλουμε μπροστά, να ζητήσουμε από το λείψανο της προηγούμενης Δημοκρατίας, να πάμε στην επόμενη. Στην Τέταρτη. Στη Δημοκρατία και την κυβέρνηση της περιφέρειας. Της όποιας περιφέρειας εκ των δώδεκα που προτείνονται στο Δημοψήφισμα γιο το περιφερειακό. Δίπλα στο: η Μακεδονία είναι Ελληνική, να προστεθεί η Μακεδονική Ελλάδα. Αυτός είναι ο νέος Μακεδονικός αγώνας. Από το ραντεβού με την ιστορία, στο ραντεβού με τη Δημοκρατία.

{*} Κείμενο μετά από δήλωση του πρώην Βουλευτή Έβρου για το ίδιο θέμα. Αιτία για την επωδό-μότο είναι η πολιτική. Επίσης μια σύμπτωση. Τα εικοσιπέντε ένθεν κακείθεν του κόμματος, γράμματα. Σύνολον πενήντα. Όσα αποτελούν και την τελευταία πρόταση.

Θράκη 6 Νοεμβρίου 2004

ΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΕΠΙΚΛΗΣΗΣ ΤΟΥ ΒΕΤΟ

Του Χρήστου Κηπουρού {*}

Μια σοβαρή εκκρεμότητα, ανάμεσα σε όλες τις άλλες, κατά τη νέα αναζωπύρωση του ζητήματος του ονόματος, είναι η από τώρα προετοιμασία της χώρας μας για την αντιμετώπιση της αλλαγής του ονόματος F.Y.R.O.M. σε σκέτη Μακεδονία, όταν κάποια στιγμή εγερθεί ανάλογο θέμα στους κόλπους του Ο.Η.Ε.

Να λοιπόν που χρειάζεται ένα ανεξάρτητο μορφωτικό ίδρυμα να το επεξεργαστεί, σε συνδυασμό μάλιστα με την πρόσφατη εκλογή της Ελλάδας σε μη μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας, του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Την αξιοποίηση των όποιων αβαντάζ προσφέρει αυτό, στις διεθνείς μας σχέσεις.

Δεν χρειάζεται να απαντηθεί σήμερα αν είναι ανάγκη να πάρει η χώρα μια τέτοια πρωτοβουλία ή αν είναι προτιμότερος ο αμυντικός χειρισμός, με παράλληλη συνέχιση του διμερούς διαλόγου για το όνομα. Μια υπόθεση η οποία αν πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο δεν δικαιώνει τους εκ της πολιτικής αρχικούς ή και άλλους καθοδόν, θιασώτες λησμοσύνης και επόμενα σαβανώματος. Ούτε είναι τυχαίο ότι οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι έχουν ανάλογη στάση με το γνωστό σχέδιο του .Γ. Γ. στη Μεγαλόνησο.

Από την άλλη, η Τουρκία σαφώς και γνώριζε τι επρόκειτο να συμβεί με την ίδια υπόθεση, και γι αυτό άλλωστε ενέτεινε, ειδικά κατά τον τελευταίο καιρό, το μπαράζ των παραβιάσεων στο Αιγαίο. Γνωρίζει καλά άλλωστε, εξ ιδίας πείρας, τι σημαίνει να έχει μια χώρα πολλά ανοιχτά μέτωπα. Είτε στο ένα υποχωρήσει η Ελλάδα είτε - πολύ περοσσότερο - στο άλλο, να δρέψει αυτή τους καρπούς.

Οπως τα γνωρίζει επίσης καλά αυτά η διπλωματική σχολή των Η.Π.Α. η οποία βέβαια δεν πρόκειται να σταματήσει στο Σκοπιανό. Η γνώμη μου είναι ότι μέσα στο επόμενο διάστημα θα θελήσει να επιστρέψει δριμύτερη στην υπόθεση της Κύπρου. Η μονομερής της κίνηση με το όνομα, είναι απλό τροχιοδεικτικό. Άλλωστε σε αυτό δεν είχε ποτέ τραυματιστεί κανένα κύρος της, όπως συνέβη με την αξιοπρεπή στάση των Κυπρίων στο Δημοψήφισμα. Επιπλέον η απόκτηση νέου Αμερικανικού κρατιδίου, υπό τη μορφή του δικαστικού -κατά το σχέδιο του Γ. Γ.- δεν είναι αμελητέα ύλη.

Αυτά και πολλά άλλα όφειλε να βάλει στο τραπέζι της επεξεργασίας, το ένα think tank από τα δυο που πρότεινα για την Τέταρτη Δημοκρατία. Εκείνο για την πολιτική. Ο συλλογικός Αριστοτέλης. Δεν μιλώ για αυτά που υπάρχουν και διατείνονται ότι έχουν επεξεργασίες. Τα οποία τα ονόμασα παρατράπεζες ιδεών εισαγωγής. Γιατί τότε ζήτη που καήκαμε. Γιατί τα όσα λένε κατά καιρούς υπάρχουν και σε non papers. Και σε e-mails. Δεν μιλώ για διανοητικούς ψιττακούς. Αν είναι δυνατόν τέτοιο οξύμωρο.

Ο χειρισμός της υπόθεσης στα Ηνωμένα Έθνη οφείλει να είναι ιδιαίτερα υψηλής ποιοτικής κλίμακας ως προς την διπλωματική παιδεία και αποτελεσματικότητα. Γιατί και η εκεί Ελληνική ιστορία, μάλλον ορθότερα η Ελλαδική, δεν είναι και η καλύτερη. Δεν έχει να επιδείξει κάτι το σοβαρό. Ακόμη από την περίοδο που η χώρα έθετε θέματα και αργότερα ή δεν τα υπερασπίζονταν ή τα ανακαλούσε. Οι διώξεις στην Πόλη ή στην Ίμβρο και την Τένεδο αποτελούν τέτοιες περιπτώσεις.

Γι αυτό και δεν χρειάζονται βεβιασμένες κινήσεις. Όπως τέτοια νομίζω είναι η επίκληση του Βέτο ως προς το NATO. Γιατί αν η Ελλάδα αναγκαστεί να το πάρει πίσω, τότε η πολιτική της δεν κάνει κάτι άλλο από μια τρύπα στο νερό. Και δεν είναι η πρώτη φορά. Γι αυτό έγραψα ότι η επίκληση του Βέτο δεν αρκεί. Την επίκληση

εννοούσα. Γιατί είναι η ιστορία, που συνειρμικά παραπέμπει σε ανάλογες στάσεις. Και επιπλέον δεν μας είναι και πολύ οικείο το εν λόγω γήπεδο. Απεναντίας θα έλεγα.

Οφείλω όμως να πω ότι δεν ισχύει το ίδιο για την επίκληση του βέτο στην Ε.Ε. η οποία είναι μια ορθή νότα, υπό τον όρο όμως, ότι η αρνησικυρία θα παραμείνει. Τόσο θεσμικά, όσο λόγω μη άρσης. Που και από αυτήν έχουμε γευτεί καρπούς. Το θετικό για τον Ελληνισμό αυτή τη στιγμή είναι η διπλή παρουσία και ψήφος στην Ευρώπη. Μπορεί με έξυπνο κάθε φορά τρόπο να αξιοποιεί τα γνωστά Ευρωπαϊκά πολιτισμικά ανακλαστικά, προωθώντας από την άλλη τα εθνικά δίκαια, με πρώτο την εξεύρεση λύσης στην Κύπρο, στο ηθικό γήπεδο της Γηραιάς Ηπείρου.

Αν όλα αυτά συμβάλουν στη διαμόρφωση της σημερινής εικόνας, δεν είναι προς απογοήτευση αν τα όπλα μας είναι λίγα. Αν ξέρουμε που, πώς και πότε να κάνουμε τη χρήση τους, φτάνουν και περισσεύουν. Γιατί και οι άλλοι δεν έχουν περισσότερα. Και κυρίως γιατί κινούνται σε σφαίρες, πότε της επιβολής της δύναμης και πότε του εξόφθαλμα αδίκου.

Αν η αποδοχή του αιτήματός μας για την τέταρτη Δημοκρατία μπει σε έναν καλό δρόμο, τότε επειδή και πολλές σκοτούρες από τα Αθηναϊκά υπουργεία θα εκλείψουν, μπορεί η ίδρυση Υπουργείου Ομογένειας, να κάνει πάρα πολλά. Αν το ένα είναι η αναβαθμισμένη δημογραφική Ελλάδα, με βαθμό που, ως προς τα εκατομμύρια του λαού θα θυμίζει γυμνασιακό άριστα, ένα άλλο είναι η συστηματική παγκοσμιοποίηση του νεοελληνικού ονόματος.

Αρχής γενομένης από τα αυτονόητα. Από τις άχρωμες σήμερα πρεσβείες που ούτε ένα ζωγραφικό πίνακα έχουν κρεμάσει ποτέ στους τοίχους των κτιρίων τους ούτε μια φιάλη οίνου ή ελαίου έχουν προβάλει σε ειδικά διαμορφωμένες όμορφες προθήκες. Εξυπακούεται ότι η μεγάλη προθήκη είναι η ίδια, η ομογένεια, την οποία αντί να εξοπλίσουν με πολιτική και να της δώσουν ρόλους, την άφησαν μόνη στο έλεος του θεού. Και από πάνω να αισθάνεται ένοχη κάθε φορά, όταν εξαπατάται. Όπως με την ανέντιμη κίνηση του Bush. Ζητήματα που, όπως οι προτάσεις που αναπτύσσονται στα τρία γραπτά: Μακεδονία, Αυτός είναι ο νέος Μακεδονικός αγώνας, και το παρόν, εκτείνονται, πέραν της επίκλησης του βέτο.

{*} Πρώην Βουλευτής Έβρου {1993-2000},

Είναι η τρίτη, μέσα σε δυο ημέρες, παρέμβαση του πρώην Βουλευτή Έβρου για το Σκοπιανό. Η πρώτη αφορά την πολιτική, η δεύτερη τη Δημοκρατία, η σημερινή, τη διπλωματική επεξεργασία και παιδεία. Όπως επίσης συνδυασμούς τους. Ζητούμενο, τα επόμενα βήματα που χρειάζεται να γίνουν από τη χώρα. Επίσης ένας νέος αγώνας των Μακεδόνων πολιτών. Θα ήταν ευχής έργο αν αντί στερεότυπων διαπληκτισμών και αντί των κατά κανόνα μωτρωμένων εκπροσώπων, άνοιγε ένας πολιτισμένος διάλογος για το ζήτημα, με τη συμμετοχή των θεσμικών και πολιτικών μερών. Κάτι που φυσικά δεν γίνεται. Οπότε φτάνει κανείς, εκεί, από όπου ξεκίνησε. Στη διαπίστωση απουσίας της Δημοκρατίας. Της οποίας το κοινό με αυτά τα μέρη, είναι ότι κάποτε έμενε προς τα κει.

Θράκη 7 Νοεμβρίου 2004

Ε ντε λα μαγκέ ντε προβοκάτ

«Μια λογοκρισία είναι επιτρεπτή στη Δημοκρατία.
Να λογοκρίνονται οι λογοκριτές».

Χ. Κ.

Του Χρήστου Κηπουρού {*}

Παρά τις αβυσσαλέες διαφορές από τις οποίες κατατρύχονται οι δυο σχολές πολιτικής στη χώρα μας ως προς το Σκοπιανό ζήτημα, δεν παύουν να έχουν κάποιον περίεργο κοινό τόπο. Είναι ο λεγόμενος αλυτρωτισμός των Σκοπίων. Ακούει κανείς γι αυτόν, τόσο από τους επιλεκτικά εκ της Μακεδονίας προσκεκλημένους από τα Μέσα της πρωτεύουσας, όσο από ένα πλήθος εκ των κορυφαίων του ηλεκτρονικού όσο πολιτικού χορού της Αθήνας.

Από τη μια το σκέτο άχυρο, το αναγκαίο όμως όσο και ωφέλιμο πλυντήριο, κουτί για τις βρόμικες συμβάσεις που συστηματικά προωθεί η δεύτερη σχολή και κυρίως το ηλεκτρονικό της τμήμα. Το άχυρο μετά λάσπης. Το οποίο βέβαια όταν δεν χλευάζει την πρώτη ομολογία, κινδυνολογεί προκειμένου να μη την αφήσει χωρίς πνευματική τροφή. Έτσι τη μια ημέρα ερωτάται κατά πόσο ζει ο Βασιλιάς Αλέξανδρος και την άλλη ζει στην περίοδο ανακάλυψης της Αμερικής. Μετά των πλείστων όσων χαρτών της. Αν μη τι άλλο, τότε κινείται στον τέταρτο προ Χριστού αιώνα, τότε στον δέκατο πέμπτο, μετά Χριστό. Αιώνες πίσω από το σημερινό. Τον εικοστό πρώτο.

Ακολουθεί η περίοδος περάσματος και αφομοίωσης της γραμμής. Εν προκειμένω της ύπαρξης του αλυτρωτισμού. Ο οποίος ενσωματώνεται εκ νέου στην παιδεία και την επιχειρηματολογία αμφοτέρων των πολιτικών, τηλεοπτικών επιχειρηματολόγων. Κάτι για το οποίο, μεγάλη είναι η συνδρομή των χαρτών, που έλεγα. Οι οποίοι και άλλες φορές, όπως πριν από λίγα χρόνια με τη Θράκη, έπαιξαν ανάλογους ρόλους.

Αν τώρα ο συγκεκριμένος φαντασιακός αλυτρωτισμός, καταστεί η αιτία μέχρι να φτάσει η χώρα στο σημείο να χάσει μέρος από το ιστορικό δίκαιο που έχει, είναι και αυτό ένα από τα προσδοκώμενα. Αν ερωτηθεί κανείς, παραδείγματος χάρη, από έναν αντικειμενικό παρατηρητή, κατά πόσο υπάρχει κίνδυνος επέκτασης και κατάληψης των Σταγίρων από τα Σκόπια, δεν έχει τι να πει. Θα καθεί και αυτός. Όπως κάθηκαν τόσοι και τόσοι όλα τα προηγούμενα χρόνια, από διάφορες άλλες αιτίες. Και φυσικά, από την τελευταία.

Αν ο αλυτρωτισμός είναι μια γιαλαντζί και κουτοπόνηρη αν όχι σταλινικού τύπου προβοκάτσια που κλιμακώνεται φτάνοντας σήμερα έως την ανέγερση αγάλματος του Αλέξανδρου στο δήμο Σκοπίων, και οι χάρτες είναι η made in USA αντίστοιχη, αυτό δεν τις εμποδίζει αμφότερες να εισάγονται από την Αθηναϊκή ηλεκτρονική παραγωγή προς χειρισμό και διεκπεραίωση. Προς διανομή και κατανάλωση στην ελληνική αγορά. Αν το ένα από τα μελήματά της είναι ο ψεκασμός των πολιτών με τηλεοπτικό απωθητικό, τόσο για την «σκληρή» γραμμή όσο την «ήπια», με πρώτη παρενέργεια την αδρανοποίηση των πολιτών, το άλλο είναι η καλλιέργεια κλίματος εκλογίκευσης των εξελίξεων. Μετά τους χλευασμούς και τις κινδυνολογίες, να έρθει η ώρα του συμβιβασμού.

Η γνώμη μου για την Αθηναϊκή τηλεοπτική κυρίως σκηνοθεσία και ταινία, είναι ότι απέναντί της, ωχριά κάθε άλλη. Εν προκειμένω ακόμη και η κινηματογραφική υπερπαραγωγή «Αλέξανδρος»

είναι άκακο αρνίο. Ακόμη ο σκηνοθέτης κατηγορείται για τα προπετάσματα καπνού -που δεν αποκλείεται να τα έβαλε και επί τούτου- αντί για την ουσία. Από την τελευταία θα περιοριστώ σε μια όψη της. Γιατί υπάρχουν και άλλες. Μιλώ για το μέγα δώρο της ταινίας, προς το Γεώργιο Αλέξανδρο Bush. Αφού είναι προφανής η σημειωτική μεταξύ της αρχαίας Περσίας και του σημερινού Ιράν, όπου υπάρχουν τα δεύτερα σε ποσότητα σε ολόκληρο τον κόσμο, κοιτάσματα φυσικού αερίου. Μια άλλη φορά θα μιλήσω για τους δασκάλους του Αλέξανδρου και του Bush.

Αν συναντούσα το σκηνοθέτη, που κάποτε στα νιάτα του κατήγγειλε την εισβολή στο Βιετνάμ, δεν θα έκαμνα λόγο περί φίλων. Ούτε περί φύλων. Γιατί θα φτάναμε ως το Σαίξπηρ και τον Πάτροκλο. Και επιπλέον άλλο αρχαία Ελλάδα, άλλο νέα Αγγλία. Θα έλεγα όμως δυο λέξεις και εκείνος θα καταλάβαινε ακριβώς: «Άλλο Αλέξανδρος, άλλο Bush». Όπως άλλο η κριτική, άλλο η λογοκρισία της ταινίας, που πρότειναν κάποιιοι, και οι επαγγελματίες λογοκριτές των Αθηναϊκών Μέσων έσπευσαν να το προβάλουν. Ίσως λόγω αλληλεγγύης προς ομοϊδεάτες. Μια ακόμη απόδειξη το πόσο Δημοκράτες είναι και οι ίδιοι. Κατά τη δική μου γνώμη, μια λογοκρισία είναι επιτρεπτή στη Δημοκρατία. Να λογοκρίνονται οι λογοκριτές.

Κατά τα άλλα, σε ένα τέτοιο στην κυριολεξία άσχημο θεσμικό όσο πολιτικό κλίμα, υποχωρώντας οι Σκοπιανοί στο υποτιθέμενο ζήτημα του αλυτρωτισμού, νομίζουν ότι μπορούν να δημιουργήσουν -υπό την αιγίδα των ευθύς εξαρχής συμμετασχουσών στο παιχνίδι Ηνωμένων Πολιτειών, αντί Εθνών- την καλλιέργεια ενός άλλου κλίματος. Ο λόγος για την συμβιβαστική συνεννόηση. Οι κυβερνώντες να λένε, ναι μεν αλλά ο Λευκός Οίκος κατόπιν δικών τους ενεργειών έκανε delete στο γνωστό χάρτη, ενώ οι πρώην, δεν το είχαν ποτέ ζητήσει. Και οι τελευταίοι να μέμφονται τότε τους πρώτους για πράγματα που οι ίδιοι είχαν προωθήσει κατά κόρον. Όπως η εισβολή γεωγραφίας στην ιστορία.

Σε περίπτωση αδιεξόδου της κοινής συνάντησης, ο κοινός επίσης, υποβολέας της θα έχει εξασφαλίσει επιπλέον κέρδος. Την πρόσθετη εκδούλευση προς την Τουρκία αφού η τελευταία θα έχει τότε απέναντί της μια Ελλάδα πανταχόθεν βαλλόμενη και επόμενα αδύναμη. Και εγώ λέω ότι είναι όντως αδύναμη. Αδύναμη όμως, κυρίως στο μυαλό. Κρίμα που ο Ζαγοραίος δεν ασχολείται ενεργά με το τραγούδι. Θα μπορούσε να έγραφε κάποιο άσμα, όπως το «ντε βοτανίκ». Έστω, εν όψει των εορτών, να κάνει δώρο στην αναμειγμένη με το Σκοπιανό τριμερή, μια διασκευή. Σαν το: «ε ντε λα μαγκέ ντε προβοκάτ».

{*} Οι προτάσεις του πρώην Βουλευτή Έβρου, έχουν αναπτυχθεί και υπάρχουν στην εργασία του: «τριλογία για τη Μακεδονία». Βλ. μηχανές αναζήτησης. Το σημερινό κείμενο αφιερώνεται στους εκ της πολιτικής ομιλούντες τη διάλεκτο του άσματος. Όπως στους ημεδαπούς ηλεκτρονικούς αρχιτέκτονες-χειριστές των εθνικών.

Θράκη Δεκέμβριος 2004